KOMISIJA EVROPSKIH SKUPNOSTI

Bruselj, 22.10.2004
KOM(2004) 718 končno

2004/0718 (COD)

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o nekaterih vidikih mediacije v civilnih in gospodarskih zadevah

{SEK(2004)1314}

(predložena s strani Komisije)

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OBSEG IN CILJI PREDLOGA

1.1. Namen

1.1.1. Zagotavljanje boljšega dostopa do pravice

Boljši dostop do pravice je en izmed ključnih ciljev politike EU za vzpostavitev območja svobode, varnosti in pravice, kjer posamezniki in podjetja ne smejo biti ovirani ali odvrnjeni od izvajanja pravic z nezdružljivostjo ali zapletenostjo pravnih ali upravnih sistemov v državah članicah. Pojem dostopa do pravice bi moral s tem v zvezi zajemati spodbujanje dostopa do postopkov za ustrezno reševanje sporov za posameznike in podjetja in ne samo dostopa do pravosodnega sistema.

Predlagana direktiva prispeva k temu cilju z omogočanjem dostopa do reševanja sporov preko dveh vrst določb: Prvič, določbe, katerih cilj je zagotavljanje trdnega odnosa med mediacijo in sodnimi postopki, z vzpostavitvijo minimalnih skupnih pravil v Skupnosti glede številnih ključnih dejavnikov civilnega postopka. Drugič, z zagotavljanjem potrebnih orodij za sodišča držav članic, da se dejavno zavzemajo za uporabo mediacije, vendar da ne postane mediacija obvezna ali predmet posebnih sankcij.

Določbe glede postopka mediacije ali imenovanje ali pooblastitev mediatorjev so izključene iz predlagane direktive. Ob upoštevanju odziva na Zeleno knjigo iz leta 2002 in tekočega razvoja na državni ravni ni jasno, da je zakonodaja zaželena politična opcija kar zadeva to vrsto določbe. Pri izključevanju ureditvenih ukrepov v zvezi s samim postopkom mediacije od tega predloga si je Komisija prizadevala za spodbujanje samoregulativnih pobud in si želi s tem nadaljevati tudi preko predlagane direktive.

Na posvetovanjih glede predhodnega osnutka tega predloga je večina toženih strank potrdila celoten pristop osnutka, ki obravnava zajete zadeve, kot tudi zadeve, ki so iz njega izključene. V primerjavi s predhodnim načrtom so bile izvedene določene spremembe posebnih določb, pretežno tehnične narave, in so natančneje razložene v oddelku 3.

1.1.2. Trden odnos med mediacijo in civilnimi postopki

Za ta predlog so bile zadržane pretežno zadeve, ki ne morejo biti primerno naslovljene preko tržno naravnanih rešitev. To zadeva predvsem pravila, ki urejajo civilni postopek, ki lahko vplivajo na uporabo mediacije, kot tudi na njeno učinkovitost. Do vzajemnega delovanja med mediacijo in tradicionalnimi civilnimi postopki lahko pride v več primerih, na primer:

– Stranki premislita o uporabi mediacije takoj po tem, ko je prišlo do spora, kot o drugi možnosti za začetek civilnih postopkov; če stranki izbereta mediacijo in ne skleneta poravnave, se po zaključku mediacije sprožijo civilni postopki;

– Če se preko mediacije sklene poravnava, lahko ena izmed strank ne spoštuje poravnave ter zahteva, da se vseeno sproži civilni postopek;

– Stranki sprožita civilne postopke takoj po nastanku spora, ne da bi (še) preučili možnost mediacije.

Trenutno vzajemno delovanje med mediacijo in civilnimi postopki predstavlja nekaj negotovih elementov, zaradi odsotnosti ali neskladij med nacionalno procesno zakonodajo, elementi, ki so znani po situacijah, ki vključujejo čezmejne elemente. Tudi če je mediacija najbolj primerna oblika reševanja spora se lahko v določenem primeru stranki zaradi negotovosti le-te odločita za tradicionalne civilne postopke. Stabilen in predvidljiv pravni okvir naj bi prispeval k temu, da bi imela mediacija enakovreden položaj s sodnimi postopki, kjer igrajo dejavniki, povezani z določenim sporom, najpomembnejšo vlogo za stranke pri izbiri metode za reševanje spora. Takšen okvir bi tudi moral pomagati ohraniti možnost, da stranki rešita svoj spor preko sodnih postopkov, tudi če se poskusi z mediacijo.

1.1.3. Pospeševanje uporabe mediacije

Vrednost večje uporabe mediacije leži pretežno na prednostih samega mehanizma reševanja sporov: hitrejša, bolj preprosta in bolj stroškovno učinkovita pot reševanja sporov, ki omogoča upoštevanje širšega razpona interesov strank, z večjo možnostjo doseganja sporazuma, ki se bo spoštoval prostovoljno in bo ohranjal prijateljski in trajnostni odnos med njimi. Komisija meni, da mediacija predstavlja še nedotaknjene možnosti kot metodo reševanja sporov in kot sredstvo za zagotavljanje dostopa do pravice za posameznike in podjetja.

Vendar pa je vloga Skupnosti pri neposrednem spodbujanju mediacije po potrebi omejena in edini trden ukrep za spodbujanje mediacije v predlogu je obveznost držav članic, da omogočijo sodiščem, da strankam predlagajo mediacijo. Zagotavljanje trdnega odnosa med mediacijo in sodnimi postopki pa bo tudi neposredno prispevalo k spodbujanju mediacije.

Do doseganja ciljev tega predloga ne more priti samostojno, ne glede na zagotavljanje storitev mediacije. Vprašanje kakovosti storitev mediacije je treba nasloviti skupaj z in kot funkcijo drugih določb predlagane direktive, ki morajo delovati z zadostno ravnijo medsebojnega zaupanja med državami članicami in čezmejnimi situacijami.

1.1.4. Odnos med organizacijo sodnih sistemov držav članic

Ena izmed pogosto navedenih prednosti mediacije je, da njena povečana uporaba lahko razbremeni pritisk na sodni sistem in s tem zmanjša pogosto dolge čakalne dobe pri reševanju primerov in omogoči varčevanje z javnimi sredstvi. Ker predlagana direktiva spodbuja uporabo mediacije, bi lahko v tem smislu resnično imela pozitiven učinek. Vendar se iz različnih razlogov temu ne sledi kot neodvisnemu cilju. Prvič, organizacija sodnega sistema je v pristojnosti samo držav članic. Drugič, in kar je najpomembneje, mediacija ima sama po sebi vrednost metode za reševanje sporov, do katere bi morali državljani in podjetja imeti prost dostop in katere uporabo je potrebno pospeševati neodvisno na njeno vrednost pri

razbremenjevanju pritiska na sodni sistem. Komisija ne vidi mediacije kot drugačno možnost pri sodnih postopkih; je bolj ena izmed večih metod reševanja sporov, ki so na voljo v moderni družbi in ki mogoče najbolj ustreza nekaterim sporom, vendar prav gotovo ne vsem. Poleg tega je treba poudariti, da možnost alternativnega reševanja sporov (ADR) na splošno ne more na kakršen koli način zmanjšati obveznosti držav članic, da vzdržujejo učinkovit in pošten pravni sistem, ki izpolnjuje zahteve Evropske konvencije o človekovih pravicah, ki predstavlja enega izmed osnovnih stebrov demokratske družbe.

1.1.5. Ocena učinka

Predhodna ocena učinka tega predloga je bila izvedena v okviru letne strategije politike Skupnosti za leto 2004. Predlog ni bil izbran za oceno povečanega učinka. Cilj predlagane direktive je večja uporaba mediacije v EU, ki bo imela koristne ekonomske učinke z zmanjšanjem stroškov transakcije za posameznike in podjetja, s pomočjo hitrejšega in stroškovno bolj učinkovitega reševanja sporov. Mediacija lahko tudi prispeva k bolj trajnostnim ekonomskim in socialnim gibanjem pri ohranjanju odnosov med strankami potem, ko je bil spor rešen, v nasprotju s pogosto razdiralnimi učinki reševanja sporov preko sodnega postopka. Posvetovalni postopek in druge priprave so opisani v Prilogi. Kar zadeva možnosti alternativne politike, predlagana direktiva vsebuje predvsem pravila o civilnem postopku in rezultatov ni mogoče doseči z uporabo drugega instrumenta politike.

1.2. Pravna podlaga

Cilj in vsebina predlagane direktive spadata naravnost v okvir člena 65 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti, ker zadeva pravila, ki urejajo civilni postopek, kjer je določba o kakovosti in izobraževanju v členu 4 pomožna glede na druge določbe. Predlagana direktiva je potrebna za pravilno delovanje notranjega trga ob upoštevanju potrebe za zagotavljanje dostopa do mehanizmov za reševanje sporov za posameznike in podjetja, ki izvajajo štiri svobode in ob upoštevanju potrebe za zagotavljanje svobode opravljanja in sprejemanja storitev mediacije.

Kot je bilo poudarjeno v opisu ciljev predloga, potreba za dejavnosti Skupnosti na tem področju izhaja iz potrebe po zagotovitvi pravne gotovosti v času trajanja spora, ne glede na prisotnost čezmejnih elementov v eni ali drugi fazi. Za zagotovitev jasnega pravnega okvira je torej treba nasloviti ključne vidike celotne verige možnih dogodkov, ki lahko sledijo po začetku spora, ob upoštevanju vseh možnih scenarijev (uspeh/neuspeh mediacije, poravnava, ki sledi s strani obeh strank ali ne, itd.).

V smislu alternativnega reševanja sporov je učinek čezmejnih elementov potencialno večji kot, ko upoštevamo ukrepe, ki se nanašajo na civilne postopke samostojno, ker je treba upoštevati pomembne dejavnike v času mediacije, kot tudi v času katerih koli naknadnih civilnih postopkov, vključno z okoliščinami, ko se lahko ti dejavniki medtem spremenijo. Na primer, čezmejni elementi lahko izhajajo iz prebivališča ali sedeža poslovanja ene ali obeh strank, kraja mediacije ali kraja pristojnega sodišča. Sporazum o mediaciji lahko ureja drugačen zakon kot tisti, ki ureja prvotni uradni ali pogodbeni odnos med strankami in naslednjo poravnavo lahko ureja zakon še druge tretje države. Sporazum o poravnavi se lahko izvrši v drugi državi članici, odvisno od, na primer, lokacije dolžnikovih sredstev v času, ko se določa izvršitev.

Vendar pa ne bi bilo izvedljivo omejiti okvira predloga z namenom samo odstraniti ovire, ki jih ustvarjajo čezmejni elementi ali olajšati rešitev samo tistih sporov, ki prikazujejo čezmejni element, kakor koli opredeljen.

Čezmejni elementi pri ocenjevanju primernosti mediacije kot metode reševanja sporov za določen spor predstavljajo le eno izmed večih zadevnih okoliščin, ki jih je potrebno upoštevati. Druge okoliščine vključujejo naravo spora in prednosti primera, kot tudi dejavnike, ki se nanašajo na stroške, zamudo in pričakovan uspeh. Spodbujanje mediacije v odnosu do sporov, ki izkazujejo samo čezmejni element, bi zato bilo samovoljno in bi ustvarilo tveganje diskriminacijskih učinkov, ker bi sodišča nekaterim strankam predlagala mediacijo, kar bi bilo odvisno samo od njihovega stalnega prebivališča. Omejitev takšne vrste nedvomno povzroči pomembno zmanjšanje tudi praktičnega učinka predlagane direktive. Z uporabnostjo pravil, ki urejajo civilni postopek v predlagani direktivi, ki se nanaša na prisotnost čezmejnih elementov, bi vodila do povečanja pravne negotovosti. Poleg tega lahko takšna omejitev območja lahko pusti veljavnost direktive v rokah strank, ki bi lahko uvedle čezmejne elemente preko njihove izbire mediatorja ali sodišča za spor, da bi imeli koristi od pravil, določenih z direktivo.

Predlagana direktiva igra pomembno vlogo pravnega okvira za storitve mediacije Skupnosti, kar zadeva svobodo opravljanja storitev v drugi državi članici, kot tudi svobodo sprejemanja storitev. Omejitev področja čezmejnih situacij bi vodila k ustvarjanju dveh vzporednih režimov, po možnosti celo različnih standardov, kar zadeva zagotavljanje in sprejem storitev mediacije, s tveganjem diskriminacijskih učinkov za uporabnike, kot tudi ponudnike storitev mediacije. Takšni učinki nasprotujejo načelom notranjega trga, kot tudi truda Skupnosti, da bi poenostavili regulativni okvir za posameznike in podjetja.

V zaključku Komisija meni, da bi uvedba izrecnega pogoja čezmejnih posledic onemogočila cilje predlagane direktive in bi bila v nasprotju s produktivnostjo pravilnega delovanja notranjega trga. Zato se mora direktiva uporabljati za vse situacije, ne glede na prisotnost čezmejnih elementov v času mediacije ali v času sodnih postopkov.

1.3. Subsidiarnost in sorazmernost

Države članice glede na potrebo po pravni varnosti in predvidljivosti v situacijah, ki vključujejo odnos med mediacijo in civilnimi postopki v situacijah, ki prikazujejo čezmejni element in potrebo po zagotovitvi pravilnega delovanja notranjega trga v zvezi z zagotavljanjem in sprejemanjem mediacije, ne morejo zadovoljivo izvesti ciljev tega predloga. Ukrepi, sprejeti na ravni Skupnosti, bodo učinkovitejši v primerjavi s posameznimi pobudami, ki jih sprejme vsaka država članica, zaradi povezanosti zagotavljanja določenih osnovnih enotnih pravil, ki veljajo v čezmejnih situacijah, kot tudi v domačih primerih.

Določbe predloga so strogo omejene na tisto, kar je potrebno za dosego ciljev. Direktiva je bila izbrana kot najprimernejši instrument, ker so določbe namenjene doseganju določenih posebnih ciljev, medtem ko so sredstva za dosego teh ciljev prepuščena državam članicam. Predlog se tudi omeji na zadeve, ki se lahko rešijo le

preko zakonodaje, medtem ko so obratne zadeve, kjer so bile trgovinske rešitve, ki so uresničljive, izključene iz področja uporabe.

2. OZADJE PREDLOGA, POSVETOVANJA Z ZAINTERESIRANIMI STRANKAMI IN PRIPOMBE O GLAVNIH DOLOČBAH

Delovni dokumenti osebja, priloženi temu predlogu, zagotavljajo dodatne informacije glede teh zadev.

2004/0718 (COD)

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o nekaterih vidikih mediacije v civilnih in gospodarskih zadevah

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti člena 61(c) in druge alinee člena 67(5) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije[1],

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora[2],

v skladu s postopkom iz člena 251 Pogodbe[3],

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Skupnost si je postavila cilj ohranjanja in razvoja področja svobode, varnosti in pravice, v katerem je zagotovljeno prosto gibanje oseb. V ta namen mora Skupnost sprejeti, med drugim, ukrepe na področju pravosodnega sodelovanja v civilnih zadevah, ki so potrebne za pravilno delovanje notranjega trga.

(2) Evropski svet v Tampereju 15. in 16. oktobra 1999 je zahteval, glede na boljši dostop do pravice v Evropi, kot drugo možnost, da države članice ustvarijo posebne sodne postopke.

(3) Svet je sprejel sklepe o alternativnih metodah reševanja sporov po civilnem in gospodarskem pravu leta 2000, ki navaja, da je postavitev temeljnih načel na tem področju bistven korak naprej, ki omogoča primeren razvoj in delovanje zunajsodnih postopkov za poravnavo sporov v civilnih in gospodarskih zadevah za poenostavitev in izboljšanje dostopa do pravice.

(4) Evropska komisija je predstavila Zeleno knjigo iz leta 2002, poročilo obstoječe situacije, kar zadeva alternativno reševanje sporov v Evropi, in začenja obsežna posvetovanja z državami članicami in zainteresiranimi strankami o možnih ukrepih za spodbujanje uporabe mediacije.

---

1 UL C , , str. .
2 UL C , , str. .
3 UL C , , str. .

(5) Cilj zagotavljanja boljšega dostopa do pravice, kot del politike Evropske unije za vzpostavitev območja svobode, varnosti in pravice, naj bi vključeval dostop do metod reševanja sodnih kot tudi izvensodnih sporov. Ta direktiva bi morala prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga, zlasti kar zadeva zagotavljanje in sprejem storitev mediacije.

(6) Mediacija lahko zagotavlja stroškovno učinkovito in hitro izvensodno reševanje sporov v civilnih in gospodarskih zadevah s pomočjo postopkov, prilagojenih potrebam strank. Poravnave, dosežene preko mediacije, bodo bolj verjetno izvršene prostovoljno in bodo bolj verjetno ohranile prijateljski in trajnostni odnos med strankami. Te koristi postanejo še izrazitejše v situacijah, ki prikazujejo čezmejne elemente.

(7) Sistemska zakonodaja, ki naslavlja ključne vidike zlasti civilnih postopkov, je torej potrebna za spodbujanje nadaljnje uporabe mediacije in da zagotovi, da se stranke z dostopom do mediacije lahko zanesejo na predvidljiv pravni okvir.

(8) Ta direktiva mora zajeti postopke, kjer dvema ali več strankam v sporu pomaga mediator, da se doseže prijateljski sporazum glede poravnave spora, a izključuje postopke sodne narave kot so arbitraža, načrti varuha človekovih pravic, načrti pritožb potrošnikov, ugotovitve strokovnjakov ali postopki, ki jih upravljajo telesa, ki izdajajo uradna priporočila, če so ta zakonsko zavezujoča ali ne, kar zadeva reševanje spora.

(9) Kar zadeva učinkovitost mediacije v zvezi z zastaralnimi roki in kako bo zaščitena zaupnost mediatorja v vseh naknadnih sodnih postopkih, je nujna minimalna stopnja združljivosti pravil, ki urejajo civilni postopek. Treba je upoštevati tudi možnost sodišča, da stranke napoti na mediacijo, medtem ko ohrani načelo, da je mediacija prostovoljni postopek.

(10) Mediacija se ne bi smela šteti kot slabša možnost od sodnih postopkov v smislu, da je doseganje poravnav odvisno od dobre volje strank. Zato je treba zagotoviti, da vse države članice zagotovijo postopek, s katerim lahko sodišče ali javna oblast potrdi poravnavo s sodbo, sklepom ali javnim pooblastilom.

(11) Takšna možnost omogoči, da se poravnava prizna in izvrši v celotni Uniji, pod pogoji, določenimi v instrumentih Skupnosti o medsebojnem priznavanju in izvršitvi sodb in odločb.

(12) Da bi zagotovili potrebno zaupanje med državami članicami v smislu zaupnosti, prekinitve zastaralnega roka in priznavanja in izvrševanja poravnav, je treba vzpostaviti učinkovite mehanizme nadzora kakovosti v zvezi z zagotavljanjem storitev mediacije in izobraževanja mediatorjev.

(13) Cilj teh mehanizmov in ukrepov, ki jih opredelijo države članice in lahko prispevajo k trgovinskim rešitvam, je ohranjanje prožnosti postopka mediacije in zasebne avtonomije strank. Komisija spodbuja samoregulativne ukrepe na ravni Skupnosti preko, na primer, razvoja Evropskega kodeksa ravnanja, ki obravnava ključne dejavnike postopka mediacije.

(14) Na področju varstva potrošnikov je Komisija leta 2001 sprejela formalno priporočilo[4] ki vzpostavlja minimalna merila kakovosti, ki bi jih morali tisti izvensodni organi, vključeni v sporazumno reševanje sporov potrošnikov, ponuditi svojim uporabnikom. Priporočljivo je, da vsi mediatorji ali organizacije, katere priporočilo zadeva, upoštevajo ta načela. Da bi zagotovili razširjanje informacij v zvezi s temi organi, Komisija ustanavlja podatkovno bazo izvensodnih sistemov, ki jih države članice štejejo kot spoštovanje načel priporočila.

(15) Ta direktiva spoštuje temeljne pravice in opazuje načela, ki jih prizna zlasti Listina temeljnih pravic Evropske unije. Zlasti namerava zagotoviti spoštovanje pravice do poštenega sojenja v celoti, kakor priznava člen 47 Listine.

(16) Ker države članice ne morejo zadovoljivo doseči ciljev te direktive in jih zaradi obsega in učinkov ukrepov laže doseže Skupnost, jih lahko sprejme Skupnost v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za dosego teh ciljev.

(17) [V skladu s členom 3 Protokola o stališču Združenega kraljestva in Irske, ki je priloga k Pogodbi o Evropski uniji in k Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, sta Združeno kraljestvo in Irska sporočili svojo željo sodelovati pri sprejetju in uporabi te direktive. / V skladu s členoma 1 in 2 Protokola o stališču Združenega kraljestva in Irske, ki je priloga k Pogodbi o Evropski uniji in k Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, Združeno kraljestvo in Irska ne sodelujeta pri sprejetju odločbe, kar ni zavezujoče za tiste države članice.]

(18) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola o stališču Danske, ki je priložen k Pogodbi o Evropski uniji in k Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, Danska ne sodeluje pri sprejetju te direktive, ki zanjo ne velja, niti ni zavezana k njeni uporabi –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1 – Cilj in področje uporabe

1. Cilj te direktive je olajšati dostop do reševanja sporov s spodbujanjem uporabe mediacije in zagotavljanjem trdnega odnosa med mediacijo in sodnimi postopki.

2. Ta direktiva velja v civilnih in gospodarskih zadevah.

3. V tej direktivi pomeni "država članica" države članice, razen Danske.

Člen 2 – Opredelitve

Za namene te direktive se uporabljajo naslednje opredelitve:

---

[4] Priporočilo Komisije z dne 4. aprila 2001 o načelih izvensodnih teles v sporazumnem reševanju sporov potrošnikov (UL L 109, 19. 4. 2001, str. 56).

(a) "Mediacija" pomeni vsak postopek, kakor koli imenovan ali naveden, kjer dvema ali več strankam v sporu pomaga tretja stranka, da dosežejo sporazum o rešitvi spora in ne glede na to, ali postopek začnejo stranke, jim ga je predlagalo ali odredilo sodišče ali ga predpisuje nacionalna zakonodaja države članice.

Ne vsebuje poskusov sodnika, da reši spor znotraj sodnih postopkov v zvezi s sporom.

(b) "Mediator" pomeni vsako tretjo stranko, ki vodi mediacijo, ne glede na denominacijo ali poklic tiste tretje stranke v zadevni državi članici in na način, na katerega je bila tretja stranka imenovana ali zaprošena, da vodi mediacijo.

Člen 3 – Naznanilo mediacije

1. Sodišče, na katerem, je vložena tožba lahko, če je primerno in ob upoštevanju vseh okoliščin primera, povabi stranke, da za rešitev spora uporabijo mediacijo. Sodišče lahko v vsakem primeru zahteva, da se stranki udeležita informacijskega sestanka o uporabi mediacije.

2. Ta direktiva, ne da bi posegala v nacionalno zakonodajo določa, da je mediacija obvezna ali predmet spodbud ali sankcij, pred ali po začetku sodnih postopkov, pod pogojem, da zakonodaja ne ovira pravice dostopa do sodnega sistema, zlasti v situacijah, kjer ima ena izmed strank prebivališče v drugi državi članici kot je sodišče.

Člen 4 – Zagotavljanje kakovosti mediacije

1. Komisija in države članice pospešujejo in spodbujajo razvoj in spoštovanje prostovoljnih pravil ravnanja mediatorjev in organizacij, ki zagotavljajo storitve mediacije, tako na ravni Skupnosti kot na nacionalni ravni, kot tudi druge učinkovite mehanizme nadzora kakovosti, ki zadevajo zagotavljanje storitev mediacije.

2. Države članice podpirajo in spodbujajo izobraževanje mediatorjev, da bi zagotovile v sporu, da izberejo mediatorja, ki bo lahko učinkovito vodil mediacijo na način, ki ga stranke pričakujejo.

Člen 5 – Izvrševanje poravnav

1. Države članice zagotovijo, da se, na zahtevo strank, poravnava, dosežena kot rezultat mediacije, lahko potrdi s sodbo, sklepom, javnim pooblastilom ali kakšno drugo obliko s strani sodišča ali javne oblasti, ki upošteva sporazum kot izvršljiv na podoben način, kot sodba po nacionalni zakonodaji, pod pogojem, da sporazum ni v nasprotju z Evropskim pravom ali pravom države v državi članici, kjer je postavljena zahteva.

2. Države članice obvestijo Komisijo glede sodišč ali javnih oblasti, ki so pristojna za sprejetje zahtev v skladu z odstavkom 1.

Člen 6 – Sprejemljivost dokazov v civilnih sodnih postopkih

1. Mediatorji, kot tudi vse osebe, ki so vpletene v upravo postopkov mediacije, v civilnih sodnih postopkih ne pričajo ali predložijo dokazov v zvezi z naslednjim:

   (a) Povabilom stranke, da se vključi v mediacijo ali dejstvom, da je bila stranka pripravljena sodelovati v mediaciji;

   (b) Izraženimi stališči ali predlogi s strani stranke v mediaciji za možno rešitev spora;

   (c) Navedbami ali sprejemi s strani stranke med potekom mediacije;

   (d) Predlogi mediatorja;

   (e) Dejstvom, da je stranka pokazala svojo pripravljenost, da sprejme predlog za poravnavo, ki jo izvede mediator;

   (f) Dokumentom, pripravljenim samo za namen mediacije.

2. Odstavek 1 se uporablja ne glede na obliko informacije ali dokaz iz odstavka.

3. Razkritja informacij iz odstavka 1 ne naroči sodišče ali drugi sodni organ v civilnih postopkih, in, če so te informacije ponujene kot dokaz pri kršitvi odstavka 1, se ta dokaz šteje kot nesprejemljiv. Kljub temu se takšne informacije lahko razkrijejo ali predložijo kot dokaz

   (a) v obsegu, ki je potreben za namene izvajanja ali izvršbo poravnave, dosežene kot rezultat mediacije,

   (b) za prevladujoče obravnave javnega reda, zlasti ko mora zagotoviti varovanje otrok ali preprečiti škodo fizične ali psihološke celovitosti osebe, ali

   (c) če se mediator in stranke s tem strinjajo.

4. Določbe odstavkov 1, 2 in 3 se uporabljajo, ali se sodni postopki nanašajo na spor, ki je ali je bil predmet mediacije ali ne.

5. Predmet odstavka 1, dokaz, da je drugače sprejemljiv v sodnih postopkih, ne postane nedopusten kot posledica tega, da je bil uporabljen v mediaciji.

Člen 7 – Prekinitev zastaralnega roka

1. Zastaranje ali omejitve v zvezi z zahtevo, ki je predmet mediacije, se prekine v trenutku, ko spor nastane:

   (a) stranki se dogovorita za uporabo mediacije,

   (b) uporabo mediacije naroči sodišče, ali

   (c) obveznost za uporabo mediacije izhaja iz nacionalne zakonodaje države članice.

2. Če se je mediacija zaključila brez poravnave, začne rok ponovno teči od časa, ko se je mediacija zaključila brez poravnave, ki se šteje od datuma, ko ena ali obe stranki ali mediator objavijo, da je mediacija zaključena ali se učinkovito umaknejo iz nje. V vsakem primeru se obdobje podaljša za najmanj en mesec od datuma, ko začne ponovno teči, razen ko zadeva obdobje, v katerem je treba vložiti tožbo, da se prepreči, da začasen ali podoben ukrep preneha veljati ali se prekliče.

Člen 8 – Izvajanje določb

Komisija objavi informacije o pristojnih sodiščih in organih, ki jih sporočijo države članice v skladu s členom 5(2).

Člen 9 – Prenos

1. Države članice uveljavijo zakone in druge določbe, potrebne za uskladitev s to direktivo, najkasneje do 1. septembra 2007. O tem takoj obvestijo Komisijo.

2. Države članice se v sprejetih določbah sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

Člen 10 – Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije.*

Člen 11 - Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

Za Evropski parlament
Predsednik

Za Svet
Predsednik